

Kamer van Volksvertegenwoordigers

BIJTENGEWONE ZITTING 1961.

11 JULI 1961.

WETSONTWERP

houdende wijziging van de samengeordende wet-
ten betreffende de kinderbijslag voor loontrek-
kenden.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
SOCIALE VOORZORG (1), UITGEBRACHT

DOOR DE HEER POSSON.

DAMES EN HEREN,

Naar aanleiding van de beraadslaging over het door de Senaat gewijzigde ontwerp n° 111/2 herinnert Uw Kamercommissie eraan dat destijds talrijke besprekingen werden gewijd aan het wetsvoorstel van Mevrouw Fontaine-Borguet n° 192/1 (1958-1959), houdende wijziging van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loontrekkenden, hetwelk aan het huidige wetsontwerp ten grondslag ligt.

De Kamercommissie verheugde zich toen over een tweetal belangrijke principesbeslissingen :

a) aldus werd artikel 61 van de samengeordende wetten weggelaten;

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer De Paepe.

A. — Leden : de heren Delhache, De Mey, Mevr. De Riemaecker-Legot, de heren Duvivier, Lavens, Lenoir, Olislaeger, Peeters (Lode), Posson, Van den Daele, Wirix. — Brouhon, Castel, Deconinck (J.), De Keuleneir, Demets, Mevr. Fontaine-Borguet, Lambert, de heren Major, Namèche, Vanderhaegen. — D'haeseleer, Drèze.

B. — Plaatsvervangers : de heren De Staercke, Houbart, Lebas, Otte, Tanghe, Verbaanderd. — Christiaenssens, Mevr. Copée-Gerbinet, de heren Hicquet, Lamers, Paque (Simon). — Cornet.

Zie :

111 (B. Z. 1961) : N° 1.

— N° 2 : Ontwerp door de Senaat gewijzigd.

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1961.

11 JUILLET 1961.

PROJET DE LOI

portant modification aux lois coordonnées rela-
tives aux allocations familiales pour travailleurs
salariés.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA PREVOYANCE SOCIALE (1)

PAR M. POSSON.

MESDAMES, MESSIEURS,

A l'occasion du débat relatif au projet n° 111/2, modifié par le Sénat, la Commission de la Chambre rappelle les nombreuses discussions, qui furent consacrées à l'époque à la proposition de loi n° 192/1 (1958-1959), de Mme Fontaine-Borguet, et portant modification des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés.

La Commission de la Chambre s'est, alors, félicitée de deux décisions fondamentales :

a) la suppression de l'article 61 des lois coordonnées;

(1) Composition de la Commission :

Président : M. De Paepe.

A. — Membres : MM. Delhache, De Mey, Mme De Riemaecker-Legot, MM. Duvivier, Lavens, Lenoir, Olislaeger, Peeters (Lode), Posson, Van den Daele, Wirix. — Brouhon, Castel, Deconinck (J.), De Keuleneir, Demets, Mme Fontaine-Borguet, Lambert, MM. Major, Namèche, Vanderhaegen. — D'haeseleer, Drèze.

B. — Suppléants : MM. De Staercke, Houbart, Lebas, Otte, Tanghe, Verbaanderd. — Christiaenssens, Mme Copée-Gerbinet, MM. Hicquet, Lamers, Paque (Simon). — Cornet.

Voir :

111 (S. E. 1961) : N° 1.

— N° 2 : Projet amendé par le Sénat.

b) de commissie erkende het principiële recht van de ouders op de kinderbijslagen.

In bijkomende orde nam Uw commissie akte van het feit dat de Regering zou afzien van de terugvorderingen van ten onrechte uitgekeerde bijslagen.

In die geest aanvaardde de Kamer het gewijzigde artikel 2 van het wetsvoorstel waarin zeer duidelijk werd geformuleerd dat de kinderbijslag verschuldigd ten gunste van een kind dat in een weldadigheidsinstelling wordt geplaatst, wordt betaald aan de moeder of aan de persoon die het kind grootbrengt.

De Senaat, zoals blijkt uit het verslag van Mej. Driessen, heeft eveneens het wetsvoorstel aan een aandachtig onderzoek onderworpen, en heeft een grondige wijziging gebracht aan het besluit van de Kamer.

Ten einde met kennis van zaken te kunnen oordelen geven wij hierna de twee naast elkaar staande opvattingen :

Tekst van de Kamer

De kinderbijslag zal worden uitbetaald aan de moeder of aan de persoon die het kind grootbrengt.

Als de gerechtigde op kinderbijslag verplichtingen heeft tegenover de instelling en ze niet nakomt, dan gaan :

$\frac{2}{3}$ naar de instelling,
 $\frac{1}{3}$ naar de gerechtigde.

Voor verlaten kinderen gaat de kinderbijslag integraal naar de instelling.

Onmiddellijk valt het principiële verschil tussen beide standpunten op.

In de eerste tekst, die door de Kamer werd goedgekeurd, ligt het zwaartepunt bij het recht op kinderbijslag in hoofde van de ouders of de natuurlijke persoon die het kind grootbrengt; in de tekst van de Senaat worden vooral de rechten van de instellingen en particulieren, die het kind ten laste nemen, vooropgesteld.

Uw Kamercommissie, na inzage te hebben genomen van het ontwerp, zoals het door de Senaat werd gewijzigd en teruggezonden naar de Kamer, nam akte van de gedane toelichting en gemaakte opmerkingen.

De leden van de Commissie en de auteur van het oorspronkelijk wetsvoorstel (Wetsvoorstel van Mevr. Fontaine-Borguet, n° 192/1 (1958-1959) betuigden hun instemming met de door de Senaat voorgestelde tekst. Uit de bespreking in uw Commissie kunnen de volgende besluiten worden gehaald :

1°) het ontwerp is toepasselijk op de kinderen die geplaatst worden rechtstreeks door tussenkomst van een openbare overheid of ten laste van de Openbare Onderstand.

2°) het ontwerp is toepasselijk op alle geplaatste kinderen zowel in instellingen als bij particulieren, en niet meer alleen op de kinderen geplaatst in weldadigheidsinstellingen.

Tekst van de Senaat.

De kinderbijslag wordt niet aan de moeder uitbetaald, maar wel $\frac{2}{3}$ aan de instelling en $\frac{1}{3}$ aan de gerechtigde.

Het onderhoudsgeld wordt verminderd met de ontvangen kinderbijslag.

In het belang van het kind kan de vrederechter een bestemming geven aan het $\frac{1}{3}$, dat toekomt aan de gerechtigde.

b) la reconnaissance, par la commission, du principe du droit des parents aux allocations familiales.

En ordre subsidiaire, votre Commission a pris acte du fait que le Gouvernement renoncerait au recouvrement des allocations payées indûment.

Dans cet esprit, la Chambre a adopté l'article 2 modifié de la proposition de loi, lequel stipulait formellement que les allocations, dues en faveur d'un enfant placé dans une institution de bienfaisance, seraient payées à la mère ou à la personne qui élève l'enfant.

Le Sénat, ainsi qu'il résulte du rapport de Mlle Driessen, a également soumis la proposition de loi à un examen attentif et a modifié de façon approfondie le texte adopté par la Chambre.

Afin de pouvoir juger en connaissance de cause, nous reprenons ci-dessous les deux textes.

Texte de la Chambre.

Les allocations familiales seront payées à la mère ou à la personne qui élève l'enfant.

Si l'ayant droit aux allocations a des obligations à l'égard de l'institution et ne s'en acquitte pas :

$\frac{2}{3}$ à l'institution;
 $\frac{1}{3}$ à l'ayant droit.

Les allocations familiales sont, en ce qui concerne les enfants abandonnés, payées intégralement à l'institution.

On voit d'emblée la différence fondamentale entre les deux points de vue.

Dans le premier texte approuvé par la Chambre, l'accent est mis sur le droit aux allocations dans le chef des parents ou de la personne physique qui élève l'enfant, alors que le texte du Sénat accorde la priorité aux droits des institutions et des particuliers qui prennent l'enfant à charge.

Votre Commission, après avoir pris connaissance du projet, modifié par le Sénat et renvoyé à la Chambre, a pris acte des motifs exposés ainsi que des observations formulées.

Les membres de la Commission et l'auteur de la proposition initiale (proposition de loi de Mme Fontaine-Borguet, N° 192/1 (1958-1959) n'en ont pas moins marqué leur accord sur le texte présenté par le Sénat.

La discussion en commission permet de dégager les conclusions suivantes :

1°) le présent projet est applicable aux enfants placés directement par l'intermédiaire d'une autorité publique ou à charge de l'Assistance publique;

2°) le projet est applicable à tous les enfants, qu'ils soient placés dans des institutions ou chez des particuliers, et non plus uniquement aux enfants placés dans des établissements de bienfaisance.

Texte du Sénat.

Les allocations familiales ne sont pas payées à la mère, mais bien à concurrence de $\frac{2}{3}$ à l'institution et de $\frac{1}{3}$ à l'ayant droit.

Les frais d'entretien sont déduits des allocations reçues.

Le juge de paix peut, dans l'intérêt de l'enfant, décider de la destination du $\frac{1}{3}$ revenant à l'ayant droit.

3°) een forfaitair maximum is gesteld aan het gedeelte van de kinderbijslagen dat aan de instelling of de particulier, bij wie het kind verblijft, wordt toegekend, nl. $\frac{2}{3}$.

4°) het kind blijft onverminderd in aanmerking komen voor het bedrag van de bijslag die aan zijn rang in het gezin verbonden is, terwijl de andere kinderen van hetzelfde gezin eveneens onveranderd hun rang en hun verworven rechten behouden. Deze regel geldt eveneens voor de kinderen die wezentoeslag en vergoedingen voor invaliditeit genieten, en ook voor alle andere die in de sector van de loontrekkenden voor kinderbijslagen in aanmerking komen.

5°) het resterende $\frac{1}{3}$, dat niet aan de instelling wordt uitgekeerd, gaat naar de natuurlijke persoon bedoeld bij artikel 69.

Indien evenwel blijkt dat dit $\frac{1}{3}$ niet wordt besteed in het uitsluitend belang van het kind *en dan alleen*, kan de vrederechter ambtshalve of op verzoek van een familielid beslissen over de aanwending ervan ten bate van het kind :

— in de eerste plaats, door storting op een spaarboekje;

— in de tweede plaats, door het toevertrouwen van de bedoelde bedragen aan een voogd, die, onder toezicht van de vrederechter, gelast is daarover te beschikken voor de behoeften van het kind.

Alhoewel in de tekst van het ontwerp zelf niet uitdrukkelijk sprake is van het storten van het betrokken bedrag op een spaarboekje, deelde de Kamercommissie voor de Sociale Voorzorg eenparig de voorkeur van de Commissie van de Senaat voor deze formule. Uw commissie gaf trouwens reeds vroeger, namelijk in het verslag van de heer Posson over het oorspronkelijke wetsvoorstel (Stuk n° 192/5, bl. 5), haar wens te kennen dat het deel van de bijslag hetwelk aan de bijkomende behoeften van het kind zou worden voorbehouden, op een spaarboekje zou worden gestort.

Voorts waren alle leden van de Commissie het eens om nogmaals uitdrukkelijk de wens te herhalen dat een einde zou worden gemaakt aan de terugvorderingen van kinderbijslagen, waartoe sinds maart 1958, op grond van een betwistbare en overdreven interpretatie vanwege de Commissie van advies voor controle en geschillen, in vele gevallen is overgegaan. De Commissie verwijst in dit verband naar een ministerieel rondschrijven van de vorige Minister van Sociale Voorzorg, waarbij de terugvorderingen door de Kassen van de ten onrechte door de ouders van geplaatste kinderen opgestreken vergoedingen, geschorst werden. Zij verwacht van de Minister dat hij het nodige zal doen om alle Kassen dit rondschrijven te doen nakomen.

Een lid betreurt nogmaals dat aan het ontwerp geen terugwerkende kracht werd verleend, wat nadelig uitvalt voor de Kassen en de gerechtigden, die de reglementering terzake stipt hebben nageleefd. Doch hij dringt in dit opzicht niet verder aan om elke vertraging bij de goedkeuring van de door de Senaat overgezonden tekst te vermijden.

Een ander lid meent dat men met de voorgestelde oplossing een proef kan wagen. Mocht deze geen voldoening schenken, dan kan mettertijd tot een nieuwe herziening van de wet worden overgegaan.

De artikelen en het gehele ontwerp werden eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,

J. POSSON.

De Voorzitter,

P. DE PAEPE.

3°) un maximum forfaitaire, soit les $\frac{2}{3}$, est fixé pour la quote-part des allocations familiales payée à l'établissement ou au particulier, chez qui l'enfant est placé.

4°) l'enfant continue d'avoir droit au montant de l'allocation liée à son rang au sein de la famille, tandis que les autres enfants de la même famille conservent également leur rang et leurs droits acquis. Cette règle s'applique aussi aux enfants qui bénéficient d'une allocation d'orphelin et d'une indemnité d'invalidité, et pour tous ceux qui, dans le secteur des salariés, entrent en ligne de compte pour des allocations familiales.

5°) le $\frac{1}{3}$ restant qui n'est pas payé à l'institution, à la personne physique visée à l'article 69.

Toutefois, s'il apparaît que ce $\frac{1}{3}$ n'est pas utilisé dans l'intérêt exclusif de l'enfant et *dans ce cas seulement*, le juge de paix pourra, soit d'office, soit sur réquisition d'un membre de la famille, décider de l'emploi du montant en faveur de l'enfant :

— en premier lieu, par le versement à un livret d'épargne;

— en second lieu, en confiant les montants en question à un tuteur, chargé, sous le contrôle du juge de paix, de disposer de cette somme pour les besoins du pupille.

Bien que le texte du projet même ne mentionne pas expressément le versement du montant en question à un livret d'épargne, la Commission de la Prévoyance Sociale de la Chambre s'est ralliée unanimement à cette formule, adoptée par la Commission du Sénat. Votre Commission d'ailleurs avait déjà, et notamment dans le rapport de M. Posson sur la proposition de loi initiale (Doc. n° 192/5, p. 5), exprimé le vœu de voir verser à un livret d'épargne la part de l'allocation devant couvrir les besoins accessoires de l'enfant.

De plus, tous les membres de la Commission furent d'accord pour réitérer formellement le vœu de voir mettre fin au recouvrement d'allocations familiales auquel il est procédé depuis le mois de mars 1958 en vertu d'une interprétation, contestable et exagérée, de la Commission consultative de contrôle et du contentieux. A ce propos, la Commission se réfère à une circulaire ministérielle du précédent Ministre de la Prévoyance Sociale, en vertu de laquelle sont suspendus les recouvrements, par les Caisses, d'indemnités indûment touchées par les parents d'enfants placés. Elle espère que le Ministre fera le nécessaire afin que toutes les Caisses se conforment à cette circulaire.

Un membre déplore une fois de plus que le projet n'a pas d'effet rétroactif, ceci étant préjudiciable aux Caisses et aux ayants-droit qui se sont conformés rigoureusement à la réglementation. Il n'insiste toutefois pas afin de ne pas retarder le vote du texte transmis par le Sénat.

Un autre membre estime qu'on pourrait essayer la solution proposée. Si celle-ci ne donnait pas satisfaction, on pourrait procéder un jour à une nouvelle révision de la loi.

Les articles et le projet, dans son ensemble, ont été adoptés à l'unanimité.

Le Rapporteur,

J. POSSON.

Le Président,

P. DE PAEPE.